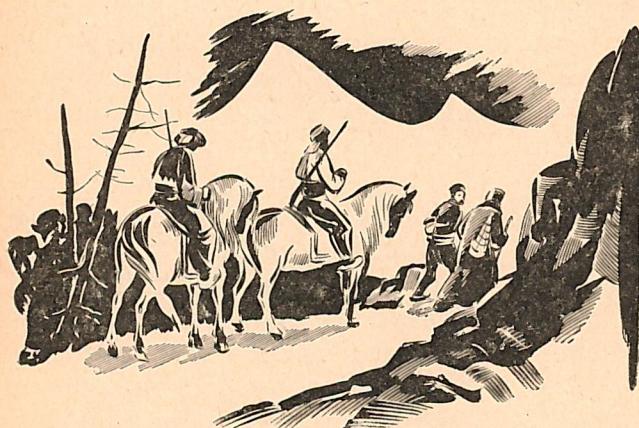

— Добъръ вечеръ, — отвърнаха турцитѣ и задържаха конетѣ си.

Единъ отъ тѣхъ се изравни съ монаха и вежливо запита:

— Накъде така, отче? Закъснѣлъ си.

— Отивамъ въ града. Наблизихъ вече, та поспрѣхъ да си почина. Рекохъ и въсъ да дочакамъ, та да имамъ другари по пътя.

И като се вгледа въ окования момъкъ, запита:

— Ами този нещастникъ къде го водите?

— Хайдутина! — троснато отвърна водачътъ. — Заловихме го въ Балкана и сега го водимъ на бесилка. Да се научи, какъ се бори противъ царските низами!

Монахътъ тръгна съ конниците и тихо заговори съ хайдутина:

— Не бой се, синко! Смъртта не е по-страшна отъ робията!

Момъкътъ учудено го изгледа:

— Ти ли казвашъ това, отче?

— Азъ, синко, азъ. Защото много съмъ ходилъ, много съмъ видялъ и много зная! Цъвти ли цвѣте безъ слънце, та и човѣкъ да живѣе безъ свобода? И кучето като го биешъ, ще те захапе. Затова и ти си станаъ хайдутинъ!

— Правъ си, отче, — живо отговори момъкътъ. — Отъ зло съмъ нарамилъ пушка и съмъ тръгналъ по Балкана.

— Какво говорите? — запита единъ отъ турцитѣ.

— Утешавамъ го за утре, — отвърна монахътъ на турски и после продължи:

— Сега ние се мѫчимъ въ робство, защото нашитѣ дѣди сѫ прегрѣшили предъ Бога. Ала ще дойде денъ, когато отново ще си имаме царство и господарство. Ти знаешъ ли, че и българитѣ сѫ имали царе и светци?

И монахътъ започна надълго да говори за миналото на България.

Бунтовникътъ не усъщаشه умора. Подпухналътъ отъ пътъ